

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.702 van 29 maart 2012
in de zaak A. 197.105/IX-6879**

In zake : Werner VLAEMINCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de LOKALE POLITIEZONE SCHELDE-LEIE 5419
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Joris Van Cauter en Hendrik Vermeire
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Gustaaf Callierlaan 175
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 19 mei 2010 van het politiecollege van de politiezone Schelde-Leie waarbij Werner Vlaeminck de zware tuchtstraf van de schorsing voor een duur van drie maanden wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 maart 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, is gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politiezone Schelde-Leie.

3.2. Op 28 januari 2009 wordt de korpschef van de verzoeker door het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten mondeling in kennis gesteld van een gerechtelijk onderzoek met mogelijke betrokkenheid van de verzoeker. De korpschef deelt dit mee aan het politiecollege op 11 februari 2009.

Naar aanleiding van deze inlichting richt het politiecollege -in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid van de verzoeker- op 11 februari

2009 een brief aan de procureur des Konings te Gent met het verzoek machtiging te verlenen tot inzage en kopiename van het strafdossier.

Nadat de procureur des Konings te kennen heeft gegeven dat de onderzoeksrechter geen bezwaar heeft tegen een inzage en kopiename van het dossier, vraagt het politiecollege bij brief van 17 maart 2009 de onderzoeksrechter om een afschrift te bezorgen van alle relevante stukken teneinde hem toe te laten te oordelen of een tuchtprocedure aangewezen is.

Op 24 maart 2009 maakt de onderzoeksrechter een kopie over van het strafdossier zoals het op dat moment is samengesteld, met name stuk 4 (aanvankelijk proces-verbaal nr. GE.52.EP.100802/2008 van 17 juli 2008) en alle bijhorende stukken.

3.3. Op 1 april 2009 deelt het politiecollege aan de verzoeker mee dat toepassing zal worden gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet en dat, “uitgaande van de vaststelling dat de gewone tuchtoverheid over geen andere middelen dan het strafdossier beschikt om de bewijslast aan te brengen”, de tuchtoverheid de uitspraak van de strafrechter afwacht alvorens een eventuele tuchtprocedure tegen hem te starten.

3.4. Op 15 september 2009 zendt het politiecollege een brief aan de procureur des Konings waarbij, rekening houdend met het geheim van het onderzoek, geïnformeerd wordt naar de laatste ontwikkelingen in het gerechtelijk onderzoek lastens de verzoeker.

3.5. Met een brief van 7 oktober 2009 aan de korpschef maakt de procureur des Konings een afschrift over van het strafdossier en van de beschikking van de raadkamer van 18 september 2009 waarbij aan de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd toegestaan.

3.6. Op 24 november 2009 wordt door het politiecollege -in zijn hoedanigheid van hogere tuchtverheid van de verzoeker- een inleidend tuchtverslag opgesteld waarin wordt gesteld dat de feiten vaststaan op basis van de inhoud van het strafdossier en dat deze feiten tuchtrechtelijk aan de verzoeker kunnen worden toegerekend. Er wordt voorgesteld de verzoeker de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van één maand op te leggen. Het verslag wordt ondertekend door F. Vanmassenhove, H. Leroy, M. Van Peteghem en D. Claeys en op 24 november 2009 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.7. Op 2 december 2009 vraagt de verzoeker om een kopie van het strafdossier. Een kopie wordt hem dezelfde dag overhandigd.

3.8. Op 23 december 2009 dient verzoekers tuchtverdediger een verweerschrift in, waarin onder meer het morele gezag van het politiecollege in vraag wordt gesteld, gelet op een vermeende partijdigheid van één van de leden ervan -burgemeester H. Leroy- doordat deze zich nog vóór het afsluiten van de tuchtprocedure publiekelijk over de straf van de verzoeker zou hebben uitgesproken. Om die reden ziet de verzoeker ook af van het recht om te worden gehoord.

3.9. Op 29 december 2009 stelt het politiecollege voor om de verzoeker de zware tuchtstraf van de schorsing voor de duur van één maand op te leggen. Omtrent de mogelijke partijdigheid van H. Leroy overweegt het politiecollege dat, om het door de verzoeker aangehaalde belangenconflict te vermijden, H. Leroy vervangen wordt door eerste schepen D. Dierick en dat de tuchtverheid hierdoor over het moreel gezag beschikt om te oordelen. Dit voorstel wordt ondertekend door F. Vanmassenhove, D. Dierick, M. Van Peteghem en D. Claeys en op 5 januari 2010 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.10. Op 13 januari 2010 dient de verzoeker een vraag tot heroverweging in bij de tuchtraad. Op 4 februari 2010 wordt de verzoeker

opgeroepen voor de hoorzitting van de tuchtraad op 10 maart 2010. Op de hoorzitting wordt de verzoeker gehoord en legt hij een verweerschrift neer.

3.11. Op 28 maart 2010 stelt de Algemene Inspectie van de Federale en de Lokale Politie haar deskundigenverslag op waarin wordt geconcludeerd dat de terugzetting in weddeschaal de gepaste straf is.

3.12. Op 7 april 2010 vindt nogmaals een hoorzitting plaats en op 23 april 2010 geeft de tuchtraad zijn definitief advies. Hij stelt dat de feiten bewezen zijn, dat ze een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet), dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van de schorsing van één maand een te lichte tuchtstraf is en dat de zware tuchtstraf van de schorsing van drie maanden een beter aangepaste straf is aan de ernst van de feiten.

3.13. Op 19 mei 2010 beslist het politiecollege het advies van de tuchtraad te volgen en wordt de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van drie maanden opgelegd. Dit is de bestreden beslissing. Ze wordt ondertekend door F. Vanmassenhove, D. Dierick, M. Van Peteghem en D. Claeys op 21 mei 2010 en ter kennis gebracht aan de verzoeker.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Het middel is ontleend aan de schending van artikel 56 van de tuchtwet en de verjaring van de tuchtvordering. De verzoeker voert aan dat de in voormeld artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet voorziene mogelijkheid om het opstarten van de tuchtprocedure uit te stellen tot na de strafprocedure de

tuchtoverheid niet ontslaat van de verplichting om binnen een redelijke termijn klaarheid in zijn situatie te brengen en dat de tuchtoverheid de betekening van het inleidend verslag dan ook slechts kan uitstellen tot na de gerechtelijke eindbeslissing wanneer zij, rekening houdend met de haar voor handen zijnde onderzoeksmaatregelen, over onvoldoende gegevens beschikt over het bestaan en de ernst van de feiten om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. In dat verband dient de tuchtoverheid het bewijs te leveren dat zij voldoende inspanningen heeft geleverd om klaarheid in de zaak te brengen.

Te dezen heeft de tuchtoverheid zelf geen enkele inspanning aan de dag gelegd en is zij louter passief gebleven. Zij moest in geen geval de strafrechtelijke eindbeslissing afwachten vermits zij reeds voordien over alle noodzakelijke gegevens beschikte of kon beschikken om de tuchtprocedure op te starten. Zo diende de tuchtoverheid -die in haar brief van 11 februari 2009 aan de procureur des Konings zelf stelt dat zij op 28 januari 2009 is ingelicht omtrent het bestaan van een gerechtelijk onderzoek- vanaf die kennisname op 28 januari 2009 reeds het nodige te doen om op tuchtrechtelijk vlak klaarheid in de zaak te brengen. Zij heeft zulks evenwel verzuimd ofschoon de verzoeker de feitelijkheden nooit heeft betwist. 28 januari 2009 dient dan ook als vertrekpunt van de verjaringstermijn te worden genomen zodat het inleidend verslag laattijdig is betekend en de tuchtvordering verjaard. Zo de stelling klopt dat de korpschef het politiecollege pas op 11 februari 2009 van het bestaan van een gerechtelijk onderzoek in kennis heeft gesteld, dient deze datum als vertrekpunt van de verjaringstermijn in aanmerking te worden genomen, maar ook dan is de tuchtvordering verjaard nu de betekening van het inleidend verslag pas op 24 november 2009 is gebeurd. Subsidiair stelt de verzoeker dat 24 maart 2009 als vertrekdatum voor de verjaringstermijn moet worden genomen aangezien dat de datum is waarop de onderzoeksrechter een volledige kopie van het strafdossier -waaronder een uitgebreide verklaring van de verzoeker met de bekentenissen die hij op 28 januari 2009 heeft afgelegd- aan de tuchtoverheid heeft overgemaakt. Na die datum is geen enkele substantiële onderzoeksdaad meer gesteld die van enig

belang in de tuchtprocedure zou kunnen zijn. Ook wanneer 24 maart 2009 als uitgangsdatum wordt genomen is de tuchtvordering verjaard.

5. De verwerende partij antwoordt dat de wettelijke verjaringstermijn gerespecteerd werd aangezien de feiten het voorwerp vormden van een gerechtelijk onderzoek waardoor overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de termijn van zes maanden binnen dewelke de tuchtoverheid het inleidend verslag moet betekenen pas een aanvang neemt op de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis wordt gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is. Te dezen is de tuchtoverheid met de brief van 7 oktober 2009 -ontvangen op 9 oktober 2009- in kennis gesteld van de beschikking van de raadkamer waarbij de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd toegestaan; het inleidend verslag is dan op 24 november 2009 -en dus tijdig- aan de verzoeker betekend. Voorts stelt zij dat de tuchtoverheid geenszins kan worden verweten dat zij de redelijke termijn heeft geschonden door de uitspraak op strafrechtelijk vlak af te wachten en dat haar evenmin kan worden tegengeworpen dat zij louter passief die uitspraak heeft afgewacht. Vóór de ontvangst van het strafdossier op 24 maart 2009 was de tuchtoverheid immers niet op de hoogte van de inhoud van het strafdossier of de toedracht van de feiten en stond de voorzichtigheid en het geheim van het vooronderzoek eraan in de weg dat stappen tegen de verzoeker werden ondernomen. Ook na de ontvangst van het strafdossier op 24 maart 2009 beschikte de tuchtoverheid over onvoldoende kennis betreffende de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn. Het betrof immers slechts het strafdossier zoals het op dat moment was samengesteld en dus geenszins het volledige strafdossier. De verzoeker beweert in dat verband ten onrechte dat het proces-verbaal nr. 9709/2009, waarin zijn bekentenissen die hij op 28 januari 2009 heeft afgelegd zijn vervat, deel uitmaakt van de kopie die op 24 maart 2009 werd overgemaakt. Bovendien bleek uit de kopie van het strafdossier dat nog verschillende onderzoeksdaden moesten worden uitgevoerd. Het kan de tuchtoverheid dan ook niet worden aangewreven dat zij na de ontvangst van het gedeeltelijke strafdossier geen eigen administratief onderzoek

heeft gevoerd nu een dergelijk administratief onderzoek het strafonderzoek in het gedrang had kunnen brengen. Ten andere was uit het administratief onderzoek van het Comité P -dat het gerechtelijk onderzoek is voorafgegaan- gebleken dat slechts een beperkt aantal gegevens konden worden verzameld zonder het aanwenden van dwangmaatregelen zoals het opvragen van telefoniegegevens en het uitvoeren van huiszoeken, en dergelijke dwangmaatregelen niet mogelijk zijn in het kader van een administratief onderzoek. Op de door de verzoeker aangehaalde tijdstippen beschikte de tuchtoverheid derhalve niet over voldoende gegevens om de tuchtvordering in te stellen en een eigen administratief onderzoek kon evenmin voldoende klaarheid in de zaak brengen. De tuchtoverheid heeft dan ook terecht gewacht op de overlegging van het volledige strafdossier en de kennisgeving van de strafrechtelijke eindbeslissing en zij is gedurende die tijd ook niet louter passief gebleven nu zij regelmatig geïnformeerd heeft naar de stand van het dossier en herhaaldelijk -op 11 februari 2009 en 15 september 2009- de machtiging gevraagd heeft tot inzage en kopienamen van het strafdossier. Bovendien heeft zij de verzoeker ook met een brief van 1 april 2009 in kennis gesteld van het voornemen om de uitspraak van de strafrechter af te wachten en heeft de verzoeker zich daar niet tegen verzet, noch de tuchtoverheid erop gewezen dat hij de feiten niet betwist. Het is pas in zijn verweerschrift van 23 december 2009 dat de verzoeker stelt dat de tuchtoverheid de uitspraak op strafrechtelijk vlak niet diende af te wachten.

6. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat de tuchtoverheid reeds lang op voorhand over alle noodzakelijke gegevens beschikte of minstens kon beschikken maar nooit de moeite heeft gedaan om middels eigen inspanningen zelf voldoende klaarheid in de zaak te brengen. Reeds op 28 januari 2009 had zij een aanvang moeten nemen met haar eigen onderzoek, maar zij heeft zulks verzuimd. Op 24 maart 2009 beschikte de tuchtoverheid over een kopie van het strafdossier en derhalve over alle nodige elementen om de tuchtvordering in te leiden. In dat verband noemt de verzoeker de stelling van de verwerende partij dat het proces-verbaal nr. 9709/2009 van 28 januari 2009 geen deel zou hebben uitgemaakt van het strafdossier dat op 24 maart 2009 werd overgemaakt ongeloofwaardig, aangezien het proces-verbaal van dezelfde datum

met nummer 9710/2009 inzake de bij de verzoeker uitgevoerde huiszoeking wél deel uitmaakt van de kopie. Hoe dan ook diende de verwerende partij bij de kennisname van de kopie van het strafdossier minstens een eigen onderzoek te voeren en belette niets haar om een vooronderzoeker aan te stellen en een vooronderzoek in tucht te gelasten. De tuchtoverheid was derhalve niet gerechtigd de afloop van de strafprocedure af te wachten. Dat zij met een brief van 1 april 2009 de verzoeker in kennis heeft gesteld van haar voornemen om zulks te doen, doet hier geen afbreuk aan.

7. In zijn laatste memorie blijft de verzoeker op het standpunt dat de kennisname van de feiten in hoofde van de tuchtoverheid dateert van 28 januari 2009 of minstens van 11 februari 2009 en dat het politiecollege in ieder geval op 24 maart 2009 over een voldoende kennis van de feiten beschikte nu het op dat moment overgemaakte strafdossier immers zo goed als volledig was. Had de tuchtoverheid nog iets aanvullends willen weten dan had zij zelf een administratief onderzoek moeten voeren. In dat verband volstaat het niet dat de tuchtoverheid er zich toe beperkt om geregeld naar de stand van het gerechtelijk onderzoek te informeren. Het kan de verzoeker bovendien niet worden tegengeworpen dat hij de tuchtoverheid er niet op heeft gewezen dat zij wel over voldoende feiten beschikte vermits van hem niet kan worden verwacht dat hij zichzelf zou beschuldigen en uit de omstandigheid dat de tuchtoverheid verwees naar het strafdossier kon de verzoeker afleiden dat de tuchtoverheid wel degelijk over zijn bekentenis beschikte.

Beoordeling

8. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat

er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponneerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

9. De tuchtfeiten hebben het voorwerp gevormd van een gerechtelijk onderzoek dat is uitgemond in een beschikking van de raadkamer van 18 september 2009 waarbij aan de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd toegestaan.

10. Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid in dat geval de mogelijkheid om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek definitief hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn -het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst-, te wachten op een definitieve uitspraak van de strafrechter.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen neemt evenwel niet weg dat het bestuur ook de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de situatie van het personeelslid. Uitstel van tuchtvervolging is dan ook slechts mogelijk wanneer het bestuur er niet in slaagt om op grond van de eigen initiatieven die het ter zake ontwikkelt, klaarheid in de zaak te brengen en op grond daarvan de noodzaak van een tuchtrechtelijk optreden te beoordelen. In dat verband gaat de Raad van State na of de tuchtoverheid de gepaste initiatieven heeft genomen om klaarheid in de zaak te brengen, of zij niet in de mogelijkheid was om, los van het strafonderzoek, een eigen onderzoek te voeren en of zij op grond daarvan niet over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. De inspanning die van het bestuur gevraagd wordt moet in redelijkheid worden beoordeeld. Tot de miskennis van de redelijke termijn-eis kan slechts worden besloten wanneer het bestuur inert gebleven is, het slechts een pro-forma onderzoek heeft ingesteld of nagelaten heeft de voor de hand liggende onderzoeken te verrichten terwijl zij op geen enkele wijze interfereerden met het strafonderzoek.

11. Te dezen heeft de tuchtoverheid de gerechtelijke eindbeslissing -de beschikking van de raadkamer van 18 september 2009, haar ter kennis gebracht op 7 oktober 2009- afgewacht alvorens op 24 november 2009 -en dus vanuit dat oogpunt ruim binnen de termijn van zes maanden- het inleidend verslag aan de verzoeker te betekenen. De vraag rijst thans of de tuchtoverheid niet eerder over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte of kon beschikken om te oordelen dat de verzoeker zich misdragen heeft op een wijze die mogelijks tuchtrechtelijk bestraft kan worden zodat zij een tuchtprocedure kon inleiden.

12. In dat verband voert de verzoeker vooreerst aan dat de tuchtoverheid reeds op 28 januari 2009 ingelicht was van de feiten -zij schrijft zulks immers zelf in haar brief van 11 februari 2009 aan de procureur des Konings dat zij op 28 januari 2009 werd ingelicht-, minstens was dit het geval op 11 februari 2009. Voorts is de verzoeker van oordeel dat zo de tuchtoverheid op deze tijdstippen nog niet over voldoende gegevens beschikte om de tuchtvordering in te stellen, zij minstens zelf het nodige onderzoek had moeten voeren.

Ongeacht de precieze datum waarop de tuchtoverheid van de verzoeker -het politiecollege- in kennis is gesteld van het bestaan van een gerechtelijk onderzoek met mogelijke betrokkenheid van de verzoeker, wordt vastgesteld dat het politiecollege niet ten kwade kan worden geduid dat het onmiddellijk na 11 februari 2009 op tuchtrechtelijk vlak nog geen initiatieven heeft ontwikkeld. Blijkens de brief van 11 februari 2009 van het politiecollege aan de procureur des Konings was de tuchtoverheid immers dan wel zeker op de hoogte van het bestaan van een gerechtelijk onderzoek met mogelijke betrokkenheid van de verzoeker, maar beschikte zij geenszins over voldoende gegevens met betrekking tot de inhoud van dit gerechtelijk onderzoek. Gelet op de karige informatie waarover de tuchtoverheid op dat moment kon beschikken, kan haar dan ook geenszins worden tegengeworpen dat zij op dat moment zelf geen onderzoeksdaden heeft verricht -zij kon immers niet weten waarnaar zij onderzoek zou moeten verrichten-, laat staan dat haar kan worden verweten dat zij de tuchtvordering niet heeft opgestart.

Er dient dan ook te worden besloten dat de tuchtoverheid noch op 28 januari 2009 -de mondelinge inlichting aan de korpschef- noch op 11 februari 2009 over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte om te oordelen dat de verzoeker zich misdragen heeft op een wijze die mogelijks tuchtrechtelijk kan worden bestraft. Het is pas op 24 maart 2009 -wanneer een kopie van een deel van het strafdossier wordt bezorgd- dat de tuchtoverheid voor het eerst duidelijker wordt welke feiten de verzoeker ten laste worden gelegd en hoe deze inbreuken worden gekwalificeerd.

13. Vervolgens is de verzoeker van oordeel dat de tuchtoverheid na de ontvangst van de kopie van het strafdossier op 24 maart 2009 over alle nodige elementen beschikte om de tuchtprocedure in te leiden. Hij merkt in dat verband op dat het proces-verbaal nr. 9709/2009 van 28 januari 2009 met betrekking tot zijn bekentenissen die hij op 28 januari 2009 heeft afgelegd deel uitmaakt van de overgemaakte kopie van het strafdossier en dat na 24 maart 2009 geen enkele substantiële onderzoeksdaad meer werd gesteld die van enig belang in de tuchtprocedure zou kunnen zijn. Zo de tuchtoverheid op 24 maart 2009 niet over de vereiste elementen beschikte om de tuchtprocedure op te starten, had zij volgens de verzoeker minstens op dat moment een eigen administratief onderzoek moeten voeren.

De stukken van het dossier doen de Raad van State besluiten dat de tuchtoverheid redelijkerwijze kon oordelen dat zij, nu de overgemaakte kopie slechts een deel van het strafdossier betrof, op dat moment niet kon inschatten of de haar meegedeelde informatie met betrekking tot de feiten wel volledig was. Uit de overgelegde kopie bleek immers dat nog verschillende onderzoeksdaaden dienden te worden gesteld, waaronder het verhoor van de verzoeker, de analyse van de harde schijven van de laptops en van de in beslag genomen documenten. Evenzeer kon de tuchtoverheid in redelijkheid oordelen dat het haar nog onbekend was hoe de verzoeker zich tegenover de hem ten laste gelegde feiten opstelde. In dat verband moet worden vastgesteld dat de verzoeker wel beweert, maar geenszins aannemelijk maakt -en het neergelegde administratief dossier laat veeleer het

tegendeel vermoeden- dat de door hem afgelegde bekentenissen deel uitmaakten van de kopie van het strafdossier die op 24 maart 2009 werd overgemaakt. Uit de enkele omstandigheid dat het proces-verbaal van dezelfde datum met nummer 9710/2009 inzake de huiszoeking zich wel in het overgemaakte strafdossier bevindt, kan niet worden afgeleid dat het proces-verbaal met nummer 9709/2009 inzake zijn bekentenissen zich noodzakelijkerwijze eveneens in dit dossier bevond of moest bevinden. Er kan dan ook worden aangenomen dat de tuchtoverheid op 24 maart 2009 nog niet over voldoende kennis beschikte van de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn, te weten het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst. Het kan de tuchtoverheid dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij op dat moment de tuchtprocedure nog niet heeft opgestart.

Evenmin kan de tuchtoverheid worden verweten dat zij na de ontvangst van de kopie van het strafdossier geen eigen administratief onderzoek heeft opgestart. Aangezien uit de kopie van het strafdossier bleek dat in het kader van het gerechtelijk onderzoek nog onderzoeksdaden moesten worden gesteld, kon zij in alle redelijkheid oordelen dat een eigen administratief onderzoek van aard zou zijn om het gerechtelijk onderzoek te hinderen of zelfs te doorkruisen en dat de middelen waarover zij beschikt niet van die aard zijn dat zij een onderzoek zou kunnen voeren waarmee zij voldoende kennis kon krijgen van de feiten om met succes een tuchtvervolging aan te vatten.

14. De tuchtoverheid heeft terecht gewacht op de overlegging van het volledige strafdossier en de kennisgeving van de strafrechtelijke eindbeslissing alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij is gedurende die tijd bovendien niet louter passief gebleven, getuige hiervan de opeenvolgende brieven -van 11 februari 2009, van 17 maart 2009 en van 15 september 2009- die zij aan de gerechtelijke overheid heeft gericht waarmee zij naar de stand van de gerechtelijke procedure heeft geïnformeerd.

15. Daarbij komt nog dat de tuchtoverheid in haar relatie met de verzoeker steeds duidelijk is geweest: zij heeft met een formele beslissing van 1 april 2009 de verzoeker ter kennis gebracht dat zij de tuchtvordering zou uitstellen tot na de gerechtelijke procedure. In die beslissing heeft zij overwogen dat “de gewone tuchtoverheid over geen andere middelen dan het strafdossier beschikt om de bewijslast aan te brengen” en zij aldus “de uitspraak van de strafrechter afwacht alvorens een eventuele tuchtprocedure te starten”. De verzoeker heeft zich daartegen niet verzet en hij heeft nooit het tegendeel beweerd. Hij heeft de feiten tegenover de tuchtoverheid niet bekend en al evenmin meegedeeld dat hij tegenover de gerechtelijke instanties wel bekentenissen had afgelegd. In die omstandigheden kan de verzoeker zich naderhand bezwaarlijk beklagen over het feit dat de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht zonder een eigen administratief onderzoek te voeren. In dat verband moet overigens ook nog worden vastgesteld dat de verzoeker ook in de procedure voor de Raad van State geenszins aangeeft welke onderzoeksdaden de tuchtoverheid had kunnen stellen om een voldoende kennis van de feiten te verwerven alvorens zij in kennis gesteld werd van het volledige strafdossier en van de beschikking van de raadkamer van 18 september 2009.

16. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

17. Het middel is ontleend aan de schending van de rechten van verdediging, van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2001), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het onpartijdigheidsbeginsel en van artikel 38sexies van de tuchtwet. De verzoeker voert aan dat hij meermaals de mededeling heeft gevraagd van de notulen van de vergadering van

het politiecollege van 29 december 2009 maar dat hier nooit werd op ingegaan. Nochtans betreft het een essentieel stuk in het kader van zijn rechten van verdediging omdat enkel uit de notulen kan blijken of burgemeester H. Leroy -die zich volgens de verzoeker partijdig heeft opgesteld en daarom vervangen werd door eerste schepen D. Dierick- al dan niet aanwezig was bij de beraadslaging en beslissing over het voorstel tot tuchtstraf en zodoende heeft gewogen op het beslissingsproces en voorts omdat enkel de notulen uitsluitend kunnen bieden omtrent het al dan niet bestaan van enige beslissing tot betekening van een strafvoorstel en met betrekking tot de strafmaat. Het ontbreken van de notulen impliceert een schending van de rechten van de verdediging nu het voor de verzoeker onmogelijk is om de precieze samenstelling van het politiecollege bij de beraadslaging en beslissing over het strafvoorstel na te gaan, meer bepaald om na te gaan of burgemeester H. Leroy deel heeft uitgemaakt van deze vergadering en of hij heeft gewogen op het beslissingsproces. Door burgemeester H. Leroy te vervangen door eerste schepen D. Dierick heeft de tuchtoverheid bovendien impliciet erkend dat er op zijn minst een schijn van partijdigheid bestond en bij gebrek aan notulen blijft deze (schijn van) partijdigheid bestaan, nu niet duidelijk is of de burgemeester al dan niet heeft deelgenomen aan de vergadering en mee heeft gewogen op het beslissingsproces, zodat ook het onpartijdigheidsbeginsel is geschonden. Voorts vormt het ontbreken van de notulen van 29 december 2009 in het tuchtdossier ook een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 naar luid waarvan het tuchtdossier alle stukken dient te bevatten die betrekking hebben op de kennisneming en het onderzoek van de ten laste gelegde feiten, alsmede alle stukken die gedurende het verdere verloop van de tuchtprocedure worden opgesteld. Dit impliceert bovendien ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel nu de tuchtoverheid een beslissingsproces heeft gevolgd dat stoelt op een onzorgvuldige basis en zonder de noodzakelijk zorgvuldige samenstelling van een tuchtdossier. Ten slotte is ook artikel 38sexies van de tuchtwet geschonden nu uit het ontbreken van de notulen afgeleid moet worden dat het nemen van een rechtsgeldig strafvoorstel niet is bewezen.

18. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker de bewering als zou burgemeester H. Leroy zich partijdig hebben opgesteld op geen enkele wijze staaft. Uit de vervanging van H. Leroy door D. Dierick kan geenszins worden afgeleid dat de verwerende partij erkend heeft dat er sprake is van een (schijn van) partijdigheid. Het is louter uit voorzichtigheid en zorgvuldigheid en om tegemoet te komen aan verzoekers verzuchtingen in zijn verweerschrift dat H. Leroy bij de beraadslaging over het voorstel van een zware tuchtstraf werd vervangen door eerste schepen D. Dierick. Op de vergadering van 29 december 2009 is de beraadslaging en stemming over het voorstel van zware tuchtstraf gebeurd in afwezigheid van H. Leroy. Gedurende de vergadering werd het voorstel vervolgens genotuleerd en ondertekend door F. Vanmassenhove, D. Dierick, M. Van Peteghem en D. Claeys. Zelfs al zou H. Leroy aanwezig geweest zijn tijdens de behandeling van het tuchtdossier, dan volgt daar nog niet uit dat hij mee over de zaak heeft beslist of dat hij op enigerlei wijze het politiecollege zou hebben beïnvloed. Het onpartijdigheidsbeginsel is dan ook geenszins geschonden. Voorts laat de verwerende partij gelden dat het tuchtvoorstel van 29 december 2009 beschouwd moet worden als de notulen van de zitting van het politiecollege van 29 december 2009 waarbij het tuchtdossier van de verzoeker werd behandeld en ook de authenticiteit van notulen heeft. Zij wijst op artikel 89 van de Nieuwe Gemeentewet en artikel 33 van het Gemeentedecreet, volgens dewelke de notulen van de gemeenteraad gedurende de vergadering kunnen worden opgemaakt en door de aanwezige leden worden ondertekend en stelt dat deze bepalingen naar analogie toegepast kunnen worden op het politiecollege. Hoe dan ook is de verzoeker ten onrechte van oordeel dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat de bewuste notulen niet werden overgelegd, nu niet enkel uit de notulen maar ook uit het tuchtvoorstel van 29 december 2009 zelf blijkt wie er deelgenomen heeft aan de beraadslaging en stemming over het tuchtvoorstel, dat er beslist werd tot betekening van een strafvoorstel en op welke wijze deze beslissing tot stand is gekomen. De andere notulen van de vergadering zijn niet relevant voor de tuchtzaak en dienden niet aan het tuchtdossier te worden toegevoegd. Het tuchtdossier bevatte dan ook alle relevante stukken zodat van een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 geen sprake is. Nu uit

het tuchtvoorstel ook blijkt dat beslist werd tot het betekenen van een tuchtvoorstel en dat die beslissing op wettige wijze tot stand is gekomen, is ook geenszins artikel 38sexies van de tuchtwet geschonden. De verwerende partij legt vervolgens ook de andere notulen voor van de vergadering van het politiecollege van 29 december 2009 -waarin weliswaar niet expliciet vermeld staat dat H. Leroy de vergadering verlaten heeft en niet heeft deelgenomen aan de stemming over het voorstel van tuchtstraf- maar zij stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat H. Leroy wel heeft mee beraadslaagd en gestemd, nu het tegendeel blijkt uit het voorstel van tuchtstraf. Het bewuste stuk brengt geen nieuwe elementen aan die relevant zijn voor de zaak zodat noch de zorgvuldigheidsplicht, noch de rechten van verdediging geschonden werden doordat het stuk niet van meet af aan in het tuchtdossier opgenomen werd. In ieder geval bevestigt het stuk wel het bestaan van een beslissing van het politiecollege om een voorstel van zware tuchtsanctie te formuleren alsmede dat het binnen de vervalttermijn bedoeld in artikel 38sexies, vierde lid, van de tuchtwet een definitief voorstel van tuchtstraf heeft uitgesproken zodat het geenszins geacht kan worden van de tuchtrechtelijke vervolging te hebben afgezien. Ten slotte merkt de verwerende partij nog op dat de verzoeker met de in het middel aangehaalde grieven de onregelmatigheid aanklaagt van het voorstel van tuchtstraf, maar nalaat -met uitzondering in het kader van de aangevoerde schending van artikel 38sexies van de tuchtwet - aan te tonen hoe de onregelmatigheid daarvan een invloed kan hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

19. In zijn memorie van wederantwoord betwist de verzoeker dat het voorstel van tuchtstraf als een rechtsgeldige notulering van de vergadering van het politiecollege kan worden gezien, nu overeenkomstig artikel 29 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP) de notulen van de vergadering van het politiecollege dienen te worden opgesteld en (mede-)ondertekend door de secretaris ervan. Binnen het politiecollege neemt de secretaris immers een onafhankelijke positie in “opzichts de politieke samenstelling van het politiecollege” en alleen zijn tussenkomst garandeert de correctheid van de

notulering. De verwijzing naar artikel 89 van de Nieuwe Gemeentewet en artikel 33 van het Gemeentedecreet is in dat verband niet dienstig nu deze artikelen niet van toepassing zijn op het politiecollege. Wat de bij de memorie van antwoord gevoegde notulen van de vergadering van 29 december 2009 betreft, stelt de verzoeker vast dat uit deze notulen niet kan worden afgeleid dat H. Leroy de vergadering zou hebben verlaten; integendeel, in deze notulen is geen enkele vermelding omtrent verzoekers zaak terug te vinden. In welke mate H. Leroy aanwezig was en gewogen heeft op de besluitvorming is ondanks de voorgelegde notulen van 29 december 2009 derhalve nog steeds niet geweten. Ten slotte repliceert de verzoeker nog dat hij wel degelijk de onregelmatigheid van het voorstel van tuchtstraf mag aanklagen, omdat de onregelmatigheid van een dergelijke voorbeslissing de bestreden beslissing vitieert.

20. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat het niet is omdat de tuchtraad achteraf meent dat het politiecollege het juist voor heeft, dat de besluitvorming binnen het politiecollege niet meer reglementair dient te zijn, nu de kans niet uitgesloten is dat het politiecollege mits een reglementaire besluitvorming tot een ander oordeel zou zijn gekomen.

Beoordeling

21. De verzoeker stelt terecht dat de door de verwerende partij aangehaalde bepalingen van de Nieuwe Gemeentewet en het Gemeentedecreet niet automatisch van toepassing zijn op het politiecollege.

22. Uit het voorstel tot het opleggen van de zware tuchtstraf van de schorsing van één maand blijkt dat het voorstel werd ondertekend door respectievelijk F. Vanmassenhove, D. Dierick, M. Van Peteghem en D. Claeys. In dit voorstel wordt uitdrukkelijk gesteld dat op de zitting van de tuchtoverheid van 29 december 2009 burgemeester H. Leroy wordt vervangen door de eerste schepen, D. Dierick. Aangezien dit stuk door alle leden van het politiecollege werd ondertekend, dient te worden aangenomen dat het een authentiek stuk is, en dat de

vermeldingen die erin zijn opgenomen stroken met de waarheid, tenzij zij worden beticht van valsheid. De verzoeker heeft het stuk op geen enkel ogenblik van valsheid beticht, ook niet na het advies van de tuchtraad.

23. In zijn advies van 23 april 2010 stelde de tuchtraad omtrent de (afwezigheid van) notulen van 29 december 2009 reeds het volgende:

“Wat de ingeroepen schending van artikel 3KBTWP betreft.

De hogere tuchtoverheid heeft tijdens het verloop van de procedure voor de tuchtraad de verschillende notulen neergelegd van de vergaderingen van het politiecollege die betrekking hebben op het voorliggende tuchtdossier.

(...)

Het voorstel tot zware tuchtstraf, opgesteld op 29 december 2009, waarvan betrokkene kennis genomen heeft op 05 januari 2010 werd eveneens ondertekend door alle leden van het politiecollege. Dat voorstel vermeldt onder rubriek 1,11 dat tijdens de zitting van de tuchtoverheid op 29 december 2009 burgemeester Leroy vervangen wordt door de eerste schepen Denis Dierickx, om het door CP Vlaeminck in zijn verweerschrift aangehaalde belangenconflict te vermijden. Onder punt 5 overwegen de leden van het politiecollege dat, gelet op de vervanging van burgemeester Leroy, de tuchtoverheid wel over het moreel gezag beschikt om te oordelen. Uit dit voorstel van zware tuchtstraf kan, omdat het werd ondertekend door al de leden van het politiecollege, zonder enige twijfel worden afgeleid dat het politiecollege, tijdens zijn zitting op 29 december 2009, beslist heeft tot het opstellen, het ondertekenen en de kennisgeving van dit voorstel tot zware tuchtstraf. Omdat het voorstel tot zware tuchtstraf ondertekend werd door alle aanwezige leden van het politiecollege en uit de beslissing ondubbelzinnig blijkt dat het politiecollege op 29 december 2009 zitting gehouden heeft en dat een beslissing over een welbepaalde zware tuchtstraf ter beteugeling van welbepaalde tuchtvergrijpen werd genomen, vermag de eventuele afwezigheid van andere notulen, dan het voorstel van zware tuchtstraf dat ten deze als notulen van het politiecollege kan gelden, niet de regelmatigheid en de bewijskracht van het voorstel tot zware tuchtstraf te ondergraven.

Betrokkene beroept zich dan ook tevergeefs op een schending van artikel 3 KB TWP omdat de hogere tuchtoverheid tijdens de procedure voor de tuchtraad de notulen en stukken heeft neergelegd die aantonen dat de beslissingen die uiteindelijk geleid hebben tot het thans ter heroverweging liggende voorstel tot zware tuchtstraf telkens tijdens een zitting van het politiecollege genomen werden.”

Deze redenering kan integraal worden bijgevalen.

24. De omstandigheid dat uit de notulen van 29 december 2009, die de verwerende partij bij haar memorie van antwoord voegt, niet kan worden afgeleid dat de vergadering zou zijn geschorst voor de behandeling van verzoekers zaak en nadien zou zijn hernomen voor de afhandeling van de overige punten, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van het tuchtvoorstel.

25. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

26. De verzoeker voert de schending aan van het recht van verdediging, dat in tuchtzaken onder meer impliceert dat men in de gelegenheid gesteld moet worden om zich op nuttige wijze te verweren omtrent de diverse aspecten van de tuchtvervolging, zowel met betrekking tot de feiten als met betrekking tot de tuchtstraf die de tuchtoverheid zinnens is om op te leggen. Hij merkt op dat de tuchtoverheid in het inleidend verslag de schorsing van één maand heeft voorgesteld, dat de tuchtraad in zijn advies vervolgens voorstelt de zwaardere tuchtstraf van de schorsing van drie maanden op te leggen en dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt om het advies van de tuchtraad bij te treden. Totaal onverwacht is de verzoeker aldus geconfronteerd met een aanzienlijk zwaardere strafmaat en hij is op geen enkele wijze in de gelegenheid gesteld om er zich tegen te verweren. Artikel 54 van de tuchtwet voorziet immers enkel in een bijkomende motiveringsplicht en verweermogelijkheid wanneer de tuchtoverheid wenst af te wijken van het advies van de tuchtraad. Teneinde zijn recht van verdediging te honoreren had de tuchtoverheid -ondanks de omstandigheid dat zulks niet wettelijk is voorzien- hem moeten inlichten omtrent haar voornemen om het advies van de tuchtraad te volgen en hem in de gelegenheid moeten stellen zich omtrent de zwaardere strafmaat te verweren. Dit was ook redelijkerwijze mogelijk nu artikel 55 van de tuchtwet voorziet in een termijn van 30 dagen voor de tuchtoverheid om na kennisgeving van het advies van de tuchtraad haar uitspraak

mee te delen en de uitspraak te dezen reeds 22 dagen later is gevallen en daarenboven is voormelde termijn van 30 dagen een termijn van orde.

27. De verwerende partij antwoordt dat de tuchtoverheid niet van het advies van de tuchtraad is afgeweken zodat artikel 54 van de tuchtwet geen toepassing vindt en dat geen enkele wettelijke bepaling haar verplicht om de verzoeker na het advies van de tuchtraad nog te horen wanneer zij niet van dit advies wenst af te wijken. In de omstandigheid dat de tuchtoverheid de verzoeker niet heeft ingelicht omtrent haar voornemen om niet af te wijken van het advies van de tuchtraad waarin een zwaardere strafmaat wordt voorgesteld en de verzoeker niet heeft uitgenodigd om zich hieromtrent te verweren, kan geen schending van de rechten van de verdediging onderkend worden nu de verzoeker in de loop van de tuchtprocedure uitgebreid zijn rechten van verdediging heeft kunnen laten gelden. Bovendien werd de verzoeker in kennis gesteld van het advies van de tuchtraad, zodat de bestreden beslissing bezwaarlijk onverwacht kan worden genoemd, en heeft de verzoeker op geen enkele wijze op het advies gereageerd, noch de wens te kennen gegeven om zich tegen het advies te verweren.

28. De verzoeker repliceert dat hij, op het moment dat hij in kennis werd gesteld van het advies van de tuchtraad niet kon weten of de tuchtoverheid al dan niet dit advies -waarin een zwaardere strafmaat werd voorgesteld dan in het voorstel van tuchtstraf- zou volgen en dat er op dat moment voor hem geen aanleiding bestond om een verweer te voeren. Hij is derhalve nooit in de gelegenheid gesteld om op een nuttige wijze voor de beslissende instantie een verweer omtrent de strafmaat te voeren. De omstandigheid dat de tuchtwet het voor de tuchtoverheid mogelijk maakt om zonder het organiseren van een bijkomende verweermogelijkheid een advies van de tuchtraad dat een zwaardere bestraffing voorstelt bij te vallen, vindt de verzoeker een eigenaardige vergetelheid in het licht van een tuchtprocedure die voor het overige zodanig georganiseerd is dat de tuchtoverheid in elke andere fase moet aangeven welke tuchtstraf zij voor ogen heeft.

29. In zijn laatste memorie beklemtoont de verzoeker dat het recht van verdediging impliceert dat hij voor de tuchtoverheid een verweer omtrent de strafmaat had moeten kunnen voeren en dat hij zulks pas nuttig kon op het moment dat de tuchtoverheid hem zou hebben meegedeeld dat een zwaardere tuchtstraf zich opdrong dan deze die voorheen was aangekondigd. De omstandigheid dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing kennis gekregen heeft van het advies van de inspecteur-generaal en van de tuchtraad en dat de kans bestond dat de tuchtoverheid zich bij het advies van de tuchtraad zou aansluiten, doet daar geen afbreuk aan.

Beoordeling

30. Het recht van verdediging in tuchtzaken impliceert onder meer dat een tuchtrechtelijk vervolgte in staat moet worden gesteld om op nuttige wijze zijn verweer met betrekking tot de strafmaat te voeren. Daartoe is vereist dat de tuchtrechtelijk vervolgte op voorhand weet welke strafmaat de tuchtoverheid aangewezen acht.

31. Na het voorstel van zware tuchtstraf, waarin wordt voorgesteld om de verzoeker de schorsing voor de duur van één maand op te leggen, heeft de verzoeker een vraag tot heroverweging bij de tuchtraad ingediend. In zijn advies stelt de tuchtraad dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van de schorsing van één maand een te lichte tuchtstraf is en dat de zware tuchtstraf van de schorsing van drie maanden een beter aangepaste straf is gelet op de ernst van de feiten. Vervolgens is de tuchtoverheid dit advies van de tuchtraad bijgevalen, zonder dat de verzoeker daarover verweer heeft kunnen voeren.

32. De relevante bepalingen van de tuchtwet luiden:

- artikel 52:

“De tuchtraad verstrekt zijn advies bij meerderheid van zijn leden. Dit met redenen omkleed advies omvat :

1° de uiteenzetting van de feiten en de toerekening ervan aan het betrokken personeelslid;

2° het antwoord op de vraag of de feiten een tuchtvergriep in de zin van artikel 3 uitmaken voorzover zij bewezen worden geacht;

3° het voorstel af te zien van een straf, het voorstel om een zware straf op te leggen of het voorstel om een lichte straf op te leggen.

De tuchtraad kan hierbij een andere kwalificatie van de feiten voorstellen dan die in het inleidend verslag is opgenomen, alsook een andere straf voorstellen dan die welke oorspronkelijk door de hogere tuchtverheid werd voorgesteld.”

- artikel 54:

“Wanneer de hogere tuchtverheid beoogt af te wijken van het advies, dan moet zij de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis brengen van de betrokkene. Deze kan een schriftelijk verweer indienen binnen de tien dagen na de kennisgeving, op straffe van verval.”

- artikel 55:

“De hogere tuchtverheid deelt, bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief, aan het betrokken personeelslid haar uitspraak mee binnen de dertig dagen nadat haar, overeenkomstig artikel 53, het advies van de tuchtraad werd toegestuurd, of nadat zij, overeenkomstig artikel 54, het laatste schriftelijk verweer heeft ontvangen.”

Volgens de zo-even aangehaalde bepalingen heeft de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar de mogelijkheid om zich te verweren wanneer de tuchtverheid wil afwijken van het advies van de tuchtraad. Met die regel -die in de oorspronkelijke tekst van de tuchtwet bedoeld was om de ambtenaar te beschermen tegen een verzwaring van de straf, hetgeen toen de enige manier was waardoor de tuchtverheid van het advies van de tuchtraad kon afwijken- wilde de wetgever de ambtenaar bescherming bieden voor het geval de tuchtverheid de door de tuchtraad voorgestelde straf wil verzwaren. De ambtenaar geniet die bescherming evenwel niet wanneer de tuchtverheid zich eenvoudigweg aansluit bij het advies van de tuchtraad waarbij het voorstel van tuchtstraf wordt verzaamd. Uit de parlementaire voorbereiding van de tuchtwet kan niet worden opgemaakt dat de wetgever de bedoeling zou hebben gehad ook in laatstvermeld geval aan de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar een echt middel van verdediging te

garanderen. De situatie van de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar die na het voeren van zijn verdediging voor de tuchtraad, geconfronteerd wordt met een zwaardere tuchtstraf dan deze van het oorspronkelijk voorstel lijkt niet te verschillen naar gelang de verzwaring van de straf het gevolg is van een eigen beslissing van de tuchtoverheid die niet akkoord is met het advies van de tuchtraad dan wel van een advies van de tuchtraad waarbij de tuchtoverheid zich eenvoudigweg aansluit. In die zin rijst de vraag of artikel 54 van de tuchtwet, in de mate daarmee een formeel middel van verdediging wordt ingevoerd, de ambtenaar die zijn initieel tuchtstrafvoorstel verzwaaard ziet door de tuchtraad en bevestigt door de tuchtoverheid, geen middel van verdediging ontzegd wordt dat de wet wel toekent aan de ambtenaar die het voorwerp is van een beslissing van de tuchtoverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad.

Het Grondwettelijk Hof moet daarover worden bevraagd.

BESLISSING

- 1. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.**
- 2. De Raad van State heropent de debatten.**
- 3. De Raad van State stelt de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:**

“Schendt artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de personeelsleden, tegen wie de tuchtraad een zwaardere straf voorstelt dan het oorspronkelijk strafvoorstel van de tuchtoverheid en waarbij de tuchtoverheid zich vervolgens aansluit, anders behandelt dan de personeelsleden die het voorwerp zijn van een beslissing van de tuchtoverheid om af te wijken van het strafvoorstel van de tuchtraad?”

4. De Raad van State belast het door de auditeur-generaal aangeduide lid van het auditoraat met het opmaken van een aanvullend verslag, na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 maart 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche